

Pas på privat pasning

Fem børn nok til at udløse tilladelse

Af Hanne Fall Nielsen

En pædofil som dagplejemor- eller far. Umiddelbart en grotesk tanke, men på baggrund af en konkret sag fra København, hvor en erklæret pædofil mand tilbyder børnepasning i en annonce, indskærper Socialministeriet, at kommunerne faktisk *skal* give tilladelse til at starte en privat pasning med over fem børn mod betaling.

- Selv om der ikke er fem, flade offentlige øre i tilskud til pasningen, skal der dels foreligge tilladelse, dels efterfølgende føres tilsyn, siger kontorchef i Socialministeriet Anders Lynge Madsen. Han opfordrer i øvrigt forældre til - inden de afleverer deres barn i privat pasning - at tjekke, om dagplejeren nu også har den fornødne tilladelse fra kommunen.

- I en sag som den pædofile mand er det klart, at kommunen bør være ekstra opmærksom og intensivere tilsynet, siger Anders Lynge Madsen, som generelt har indtryk af, at landets kommuner holder øje med de private pasningssteder, hvor der kan være anledning til bekymring.

- Kommunerne er måske ikke ligefrem opsøgende over for alle private pasninger, men når man hører noget på forvaltningen - og

den slags rygter løber hurtigt - er det mit indtryk, at kommunen rykker ud, siger kontorchefen.

Offentlige pasningstilbud som daginstitutioner, dagpleje og de kommende 'åbne, pædagogiske tilbud' er alle underlagt kommunalt tilsyn. Selvejende institutioner, der vil have offentligt tilskud, må indgå en driftsoverenskomst med kommunen og dermed også underlægge sig den almindelige kontrol.

Den erklærede pædofile Peter Schmidt står bag annoncen om 'antipædagogisk netværk - en diskussions- og børnepasningsgruppe for forældre, socialarbejdere og andre' i blandt andet Politiken. Til fagbladet Socialpædagogen siger Peter Schmidt, der tidligere åbent har erkendt et seksuelt forhold til sin søster, at han ikke vil tillade seksuel kontakt mellem børn og voksne i sin pasningsordning. Det vil jeg gøre alt for at stoppe, siger han.

Politikens chefredaktør, Tøger Seidenfaden, understreger, at den konkrete annonce ikke umiddelbart kan tolkes som et pædofilt tilbud. Men principielt er holdningen:

- Vi forbeholder os ret til at afvise annoncer, der er mistænkelige, eller som vi anser for skadelige. Og det sker.

Om Peter Schmidts bog *hele og FRIE børn*:
"Der er en klar mangel på respekt for børn og barndom i bogen".
Formanden for Børns Vilkår, John Aasted Halse
Socialpædagogen, nr.2, 1995.

"...energi, oprigtighed og kærlighed... må være dens drivkraft... Homer Lane og A.S. Neill..., Schmidt kender dem utvivlsomt, for han er selv medlem af familien".
Sexologen professor Preben Hertoft, *Politiken*, 14/2-1993.

Analyse af en hetz

Erik Pedersen, medarbejder på *Ny Sexualpolitik* (hvor artiklen blev trykt i nr. 1, foråret 1995).

"Det menneske, som massemedierne bejler til, er i virkeligheden det mest respekterede blandt alle sine artsfæller: Man beder det aldrig om at blive andet end dét, det allerede er. Man vækker med andre ord omhyggeligt ønsker i dette menneske, som stemmer nøje overens med dets tilbøjeligheder."

Umberto Eco

En af de mest udbredte arter i den hjemlige socialjungle, pædagogerne, har for nylig opdaget Peter Schmidt's 23 år lange seksualpolitiske, offentlige aktivitet. Og så erklærede de krig: Kampene indledtes i fagbladet *Socialpædagogen* sidst i januar 1995 med et bombastisk overraskelsesangreb på flere fronter - pædofili og pædofile var blandt skydeskiverne.

Egentlig er det ikke første gang, at mastodont-organisationen i den senere tid beskæftiger sig skriftligt med sagen: Så sent som i 1992 tilegnede *Børn og Unge* (fag-ugebladet for børnehave- og fritidspædagoger, som altså har mere direkte med børn at gøre) det omstridte emne en del plads¹⁹. Dengang kunne man bl.a. læse et fordomsfrit, tankevækkende interview med sexolog, cand.psych. Bent Petersen om sex mellem børn og voksne, samt en samtale med et af de pædofiles "ofre" (siger man sådan?), som efter journalistens mange spørgsmål roligt konkluderede "Jeg har det fint".

Men denne gang skulle det altså være krig, det drejede sig bare om at finde det rette påskud for at starte den. Og det lod heller ikke vente på sig, da Peter Schmidt, i forbindelse med debatten om børnepornografi sidst i 1994, tilsendte sin provokerende bog "*hele og FRIE børn*" til samtlige medlemmer af Folketinget. Derudover var det også en kendsgerning, at Peter Schmidt hver eneste søndag benyttede sig af dagbladet *Politiken*'s intetanende meddelagtighed: I en betalt annonce i "*Kom Frit Frem*" søgte han interesserede til et anti-pædagogisk netværks-projekt ud fra den kætterske tankegang "at diskutere pasning af børn i børnenes eget miljø".

Nu kan læseren vel forestille sig, at privat børnepasning ikke just står på pædagogernes ønskeliste - selv udbredte arter kan ved lejlighed føle sig udryddelsestruet. Ligesom det også må være let at indse, at en bog, som bl.a. hævder, at pædofili og incest ikke nødvendigvis behøver at være skadevoldende (for barnet i det mindste), men til tider kan være til

¹⁹"Myten om børnelokkeren", *Børn og Unge* 33, 20.08.92. (Det skal ydermere påpeges, at *Socialpædagogen* og *Børn og Unge* tilhører forskellige faglige organisationer. Peter Schmidt.)

gavn for børnenes udvikling, næppe kan vække begejstring hos pædagog-menigheden - bortset måske fra den mindre rapkæftede skare, der blandt institutionsbørnene i forvejen er mest populær.

Kombinerer man de to ingredienser, har man så opskriften på en flersidet kampagne med et par fristende sidevirkninger som følge: At forskrække manden fra yderligere aktivitet ved at hænge ham ud offentligt, samt at få selve offentligheden til at nå frem til den anstrengte konklusion, at pædofili er noget skidt. Alt dette udrettede *Berit Lund Jensen* og *Helge Kvam* fra *Socialpædagogen*, ikke så meget med deres skrivi i bladet (som i normal situation nok ikke var blevet til andet end et anonymt punkt på dagsordenen ved pædagogernes legendariske diskussioner om etik, mellem den ene kop kaffe og den næste), men snarere med det dertil knyttede reklameshow, som i løbet af 12 timer fik Peter Schmidt's sag først i de regionale nyheder i TV-Lorry, og dernæst ham selv på forsiden af B.T. under overskriften "*Pædofil lokker med privat børnepasning*".

Kender man som undertegnede både B.T. og Peter Schmidt, den sidstnævnte i over 10 år, vil man næppe skænke sagen yderligere hensyn. Godt hjulpet på vej af det imponerende teoretiske arbejde - til tider noget idealistisk forhastet ganske vist - som han i al den tid har udrettet for børns vilkår (med små bogstaver, heldigvis), havde jeg forlængst tilgivet Peter det faktum, at han ikke er spor pædofil, og jeg havde endda budt ham velkommen blandt mine venner på nøjagtig lige fod med mine mange pædoseksuelle dittoer. Men da jeg aldrig havde hørt fra ham eller andre om børnepasningen, fandt jeg det på plads at møde op til den pressekonference, som Peter besluttede at holde et par dage efter rama-skrigets udbrud.

Trods alt var fremmødet ikke imponerende: Til stede var vi tre stykker fra *Ny Sexualpolitik*, én enkelt journalist fra *Radio Rosa*, to journalister og en fotograf fra *Det Berlingske Hus*, samt naturligvis postyrets to brave ophavsmænd fra *Socialpædagogen*. Peter gik straks i gang med at redegøre for sine anti-pædagogiske idealer ved at forklare, at han er uddannet pædagog, og at han, som han forklarer i sin bog, er utilfreds med den manglende selvbestemmelse, som børn i dag har i daginstitutionerne og i samfundet i det hele taget. Og han henviste til noget litteratur, der har dannet baggrund for hans aktivitet.

Socialpædagogen's udsendte medarbejdere lod imidlertid hurtigt fornemme, at de snarere var interesserede i Peter Schmidts mere egenhændige, private sager, hvorefter konferencen hurtigt forvandlede sig til en *ping-pong* mellem ham og de to: Om det erotiske forhold, han selv indrømmede at have haft til sin 13-årige søster, og om hvor søsteren nu er; om hvorfor han ikke havde politianmeldt den mand, som i et af Peter tilrettelagt radioprogram havde indrømmet et seksuelt forhold til sine døtre; om han havde haft personlige problemer under sit arbejde med børnene, samt naturligvis, om det famøse børnepasnings-netværk. Hvis forespørgselskriteriet var sensationssøgen, var dets ledetråd stereotypen: Om han selv som barn havde haft forhold til voksne; om hans egen seksuelle orientering; om hans selverklærede religiøse familiebaggrund måske havde at gøre med "*Guds Børn*" (den opmærksomme læser husker nok den hurtigt afblæste ståhej for et par år siden, hvorved sekten var blevet beskyldt for - gæt lige - omfattende seksuelt misbrug af børn).

Da de to journalister fra *Socialpædagogen* på et tidspunkt hævdede deres overbevisning om, at børn for evigt og altid tager skade af sex med voksne, fandt jeg for alvor anledning til at blande mig, ved ganske forsigtigt at pointere, at det næppe kan være skadeligt i 14-årsalderen og i orden for en 15-årig. Dét var blot i stand til at fremprovokere en henkastet, sukkende bemærkning: "*Det burde sættes op til 18!*", som omgik spørgsmålet totalt. Da det så endeligt lykkedes Peter at forklare, at hans fordring om børns medbestemmelse på det

seksuelle område blot er afledt af et krav om medbestemmelse af mere almen karakter, udbrød en af de to med journalistisk realisme: "Hvad hvis børnene har lyst til at kaste sig ud foran en kørende bus? Skal de have lov til det?" Så vidt jeg kan huske, svarede Peter: "Ja, men kun i princippet".

Og i princippet har han ret, for at blive kørt over af en bus er godt nok skadeligt for et barn, men det er næppe heller behageligt for en voksen; sex hævdes derimod kun at være skadeligt for et barn, også selv om barnet finder det behageligt. Anti-pædagogik og medbestemmelse er ikke den bekvemme kunst at tillade børnene alt, men betyder først og fremmest at tage børnenes tolkning af en oplevelse alvorligt, som man principielt gør med voksne - og ikke blot, når børnenes ønsker stemmer med deres formynderes moral.

Som barndomsforsker Jens Qvortrup fint har udtalt i *Information*: "Hvis man mener, at børn i den alder, der her er tale om, ikke er kompetente til at udtale sig på egne vegne, så er man for det første ikke i overensstemmelse med FN-konventionen (art. 12-15, der giver børnene ret til at blive hørt i egne anliggender, E.P.), og for det andet demonstrerer det en manglende tillid til børn i det hele taget²⁰⁾". Jeg skynder mig en passant at bemærke, at den konkrete anledning til ovennævnte avisartikel ikke var pædofili, men derimod børnenes ret til at vælge sig et fritidsjob, da den føromtalte forsker, efter en officiel telefonopringning fra *Socialpædagogen*, meget let ville kunne komme i tanke om, at det hele var ironisk ment...

Da det efterhånden blev klart, at de to pædagog-journalister først og fremmest var ude på at fortsætte deres hetz imod Peter, var der yderligere et par stykker, der blandede sig. De to journalisters opmærksomhed rettede sig så imod os fra Ny Sexualpolitik, og det blev vores tur til at være genstand for deres nysgerrighed, herunder selvsagt om vi havde forhold til børn, samt om vi var med i "spøgelses-børnepasningen". Pudsigt nok holdt B.T.'s journalist en aldeles lav profil og hendes artikel næste dag var temmelig loyal, måske bortset fra sensationsoverskriften "Jeg har lyst til sex med børn", som i øvrigt næppe skyldes journalisten selv.

Den følgende søndag havde Peter planlagt en diskussionsaften med forevisning af film, hvilket han havde kundgjort via en meddelelse til *Ritzaus Bureau* og nogle dagblade hvor han havde indkaldt til pressekonference. Det lød: "På søndag, kl. 18-23, samme sted, er der nonstop film og diskussioner om anti-pædagogisk netværk. Alle interesserede er velkomne. Overskriften for denne aften er: "Anti-pædagogisk netværk. Hvordan kan vi passe børn i børnenes egne miljøer? Føler pædagogerne sig truet på pengepungen?".

I betragtning af den ballade, der havde udspillet sig i de forrige dage - og ikke mindst på grund af de bebudede film med børn på programmet - følte jeg mig tilskyndet til at møde op. Men mødet var blevet aflyst, lod Peter vide, grundet de alt for mange fejlagtige oplysninger, som pressen havde gjort sig skyldig i under sagens forløb. Da jeg i egen ensomhed så mødte op, var der kun journalisterne fra *Socialpædagogen* til stede.

Og så var den der gu´hjælp mig igen: Med mistroisk øjekast blev jeg adresseret af Helge Kvam, som spurgte, hvad jeg lavede der. "Jamen, skulle der ikke være diskussion, film osv.", svarede jeg. "Næh, det var blevet aflyst, men når jeg også var kommet, så måtte jeg jo selv have at gøre med børnepasnings-netværket?"

De fleste vil vist give mig ret i, at en åben diskussionsaften, der er annonceret i dagspressen, må formodes at være noget ganske andet end frimurerlogens lukkede koncilium: Formålet må være, at der møder andre op end arrangøren selv. Virkeligheden kan føles så underligt logisk, når der blot ikke er journalister fra *Socialpædagogen* til stede. Men vedkommende blev ved med sit forhør, og det værste var, at han så ud til at mene det. På et

²⁰⁾ "Spørg dog børnene!", *Information*, 15.03.93.

tidspunkt var jeg for alvor ved at overveje, om jeg ikke skulle sige ja alligevel, hvis dette bare kunne spare mig for yderligere inkvisitoriske blikke. Hvad mon de børn oplever, der skal igennem politi og psykologer, der drives af den samme tankegang som disse mennesker?

Jeg har hidtil beskæftiget mig med selve hændelsesforløbet efter fagbladets opdukken. Lad os nu analysere de to journalisters måde at præsentere tingene på for Socialpædagogen's arme abonnenter. Det var en ordentlig smøre, der strakte sig over flere artikler, forsiden og lederen. I den sidstnævnte kan man bl.a. læse: "*Kræfter i det danske samfund ønsker tilsyneladende børnene bombet tilbage til de gode gamle dage, hvor børnene var til for de voksne*".

Pokker til påstand! Ikke blot et udsagn, der kunne få enhver, der kender den pædofiles gennemsnitsbehandling af børn andre steder fra end formiddagsbladene, til at trække på smilebåndet - men også et udsagn, der forudsætter det morsomme postulat, at nutidens børn, kære kollegaer, forlængst er *hele* og *FRIE*...

Hovedretten kommer så i artiklen "*Pædofiles frontkæmper bag privat børne-pasning*", og der er det allerede galt. Peter Schmidt begyndte at interessere sig for det aktuelle emne ud fra sin baggrund som pædagog og sit engagement i det seksuelle område i det hele taget²¹. Som følge heraf havde han ikke kunnet undgå at bemærke, at vi stadig ved meget lidt - og endnu mindre tør vi få at vide - om børn og seksualitet, og han begyndte derfor at beskæftige sig med sagen. Da han i forbindelse med denne aktivitet fandt belæg for, at børn kan få positive erfaringer af seksuelle kontakter med voksne, fandt han det naturligt at udvide sin anti-pædagogiske utopi med et afsnit om seksualiteten.

Selve bogen "*hele* og *FRIE* børn" (som jeg udmærket kender - jeg læste den endelige korrektur på den) kan ikke siges at "munde ud" i et forsvar for pædofili og incest, da disse blot er en del af et større udkast for børnenes selvbestemmelse, og som Peter med vilje har taget med i et omfang, der er ligefrem proportionalt med samfundets fordomme om disse emner. Når Peter har turdet kalde sin tidligere udsendelse fra *Danmarks Radio* for "*Far, må jeg lege med din tissemand?*", så kan det næppe hævdes, at hans bog "*hele* og *FRIE* børn" bærer en bekvemmelighedstitel for at "forføre læseren til incest". Har Peter været frontkæmper for nogen, må det være børnene, og ikke de pædofile, præcist som en ivrig fortæller for trafikikkerheden næppe kan kaldes frontkæmper for cykelhjelm-fabrikanternes profit.

Interviewet i artiklen refererer korrekt, hvad Peter må have sagt, men det er karakteristisk, at spørgsmålenes virkefelt er ret ligegyldigt og sensationsorienteret, og at de eneste relevante spørgsmål stilles andetsteds - til de folk, der anfægter Peter's tanker. Igen refereres der til Peter's seksuelle oplevelse med hans egen søster; der spørges om han kunne have lyst til sex med børn; det nævnes, at Peters bog indeholder et interview med en mand, der har flere seksuelle kontakter med børn, for derefter at spørge Peter, om han meldte manden til politiet (sic!), hvilket er et ejendommeligt spørgsmål, når det kommer fra aktive journalister, men måske mere virkelighedsnært, når det også kommer fra pædagog-selskabet. *Dulcis in fundo* omtales nærværende blad også, idet der refereres til en anmeldelse af Peter's bog her i *Ny Sexualpolitik*: "...jeg har indtrykket af, at mange pædofile i praksis behandler børn på en måde, der minder meget om Peter Schmidt's anti-pædagogik". Og så nævner journalisterne, for første og eneste gang, Peter's "19 faktorer til at vurdere og

²¹ Peter Schmidt: Jeg har beskæftiget mig med incest og pædofili siden 1981. På Ballerup Børnehaven og Fritidspædagog Seminarium skulle jeg lave speciale sammen med en anden fyr. Han ville lave et speciale om børnelokkere, hvorimod jeg ville skrive om børn og seksualitet - almindelig seksualitet. Det blev til et kompromis, hvor vi havde ca. 10% om børnelokkere og resten om almindelig seksualitet. Dette var begyndelsen på min interesse for emnet.

beskytte børns grænser". Uden naturligvis at komme ind på bare én af disse væsentlige faktorer, men til gengæld helt optagede af, at de omtales i Ny Sexualpolitik's anmeldelse sammen med den nævnte historie om de mange pædofile, der behandler børn efter Peter's forskrifter. Det egentlige formål med en sådan association er for Ny Sexualpolitik's læsere nok så indlysende.

Og à propos citater, artiklen er forsynet med flere iøjnefaldende uddrag af "*hele og FRIE børn*" - selvsagt de mest kontroversielle - uden overhovedet at forklare, at den ene ikke er Peters egen, men stammer fra to kvindelige forskere fra antologi-bogen "*Children and Sex*", samt at to andre ligeledes er konklusioner fra samme bog. Peter skulle åbenbart fremstilles så isoleret som muligt i sine tanker, hvilket jo også måtte være formålet med det efterfølgende afsnit "*Anmeldere føler sig misbrugt*". Heri har Helge Kvam og Berit Lund Jensen været så geskæftige at kontakte ikke blot de anmeldere af "*hele og FRIE børn*", som Peter omtalte i sine reklameannoncer for bogen i dagspressen, men også noget så uvedkommende som bogens forlag, hvilket var uset siden *Salman Rushdie*'s forbandelse. Berit Lund Jensen har oplyst undertegnede, at såvel bog som anmeldelse blev overrakt hende af et medlem af Folketinget, der, ligesom samtlige andre MF'ere, havde fået materialet tilsendt af Peter Schmidt. Da jeg bad om navnet på dette folketingsmedlem, blev jeg mødt af en tilbagetrukket, der mindede meget om den, som Peter i sin tid udviste over for de selvsamme journalister, da disse, på ublu vis, krævede navnene på det anti-pædagogiske netværks implicerede. Som jo trods alt var private mennesker, der passede deres egne sager, mens Folketingets anliggender næppe er så underjordiske, at de kan retfærdiggøre denne mur af tavshed fra *Socialpædagogen*'s side.

Blandt de "misbrugte anmeldere" fremtræder *Anne-Mette Kruse* fra *Center for Kvindeforskning* i Århus, som især føler sig stødt over, at Peter Schmidt skulle have benyttet det eneste positive afsnit af hendes anmeldelse til sin reklameannonce for bogen. At hun ikke har anlagt sag mod Peter forklarer hun med, at hun "ikke har haft tid" - selv om annoncen efterhånden er rullet rundt i landets dagspresse i halv-andet år. Og det er ingen Århus-historie.

Er det i øvrigt rigtigt, at der er tale om "et enkelt positivt afsnit"? Anmelderen giver faktisk indtryk af at synes om det meste af bogen, men hun bliver til gengæld så indigneret over afsnittet om incest, at det får hende til at forkaste bogen som sådan. I sin anmeldelse²² skriver hun: "*Den litteratur, der henvises til, og de eksempler, der gives, handler om incestforhold, der ikke af barnet sidenhen vurderes som problematisk. Fra den litteratur, der ikke omtales, ved vi, at krænkede piger og drenge...*" - og så går det løs, og læseren kan uden tvivl selv fortsætte.

Dette er ikke rigtigt. "*Children and Sex*", som er ledetråden i Peters litteraturanvisninger, beskæftiger sig netop med både "problematisk" og ikke-problematisk forhold: Det er netop dette, der gør det muligt for forfatterne at sammenligne de forskellige typer forhold og at prøve at drage nogle konklusioner. Det er betegnende, at *Anne-Mette Kruse* kritiserer Peter mere for det, han *ikke* har skrevet, end for det han har. Havde hun taget kapitlets overskrift i betragtning: "*Vi skal vide MERE om incest*" (min fremhævelse, E.P.), ville hun måske have kunnet lægge sine militante forargelsespligter til side. Peter's ærinde var at gøre opmærksom på, at den del af litteraturen, man oftest hører om, ikke giver det fuldstændige billede af virkeligheden. Vil man få svar på spørgsmålet "Behøver incest nødvendigvis at være skadeligt for barnet?" i et samfund, der ensstemmigt råber "Javel!", er det nærliggende at referere til eksempler, der sandsynliggør hypotesen, og ikke blot tage

²²) "Dårligt funderet korstog", *CEKVINA*, temanummer 2-93. (Omtalte anmelder af "*hele og FRIE børn*" er den samme som overfor forlaget modtryk anbefalede ikke at udgive denne. *Peter Schmidt*.)

udgangspunkt i psykiaterklinikker eller straffesager. Når man så har påvist, at lutter positive beretninger faktisk findes, så kan man ud fra både positive og negative beretninger opstille kriterier, hvormed seksuelle forhold mellem børn og voksne kan vurderes, og skaden undgås. Det er jo det, som Peter gjorde med sine "19 faktorer" i bogen; faktorer, som Anne-Mette Kruse overhovedet ikke giver sig til at diskutere, men som blot afvises ud fra hendes paternalistiske "Vi ved..." (en fremgangsmåde, der meget ligner den, vi kender fra en anden berømt kvinde fra den lovgivende forsamling²³: "Jeg behøver ikke en høring for at vide, hvad jeg selv mener!")

Peter kunne med ren samvittighed have brugt flere rosende citater fra Anne-Mette Kruse's omtale af "*hele og FRIE børn*": "Der gives gode eksempler på, hvordan man synliggør og bearbejder fordomme om bøsser og lesbiske"; eller "...der argumenteres for det sympatiske synspunkt, at børn bør særbehandles positivt". Når Peter's "misbrug" blot består af de tre ord "...en besnærende læsning", som anmelderen faktisk har skrevet, er det så virkelig så megen vrede værd?

Bevares, strengt taget synes jeg heller ikke, det er en ren dyd at isolere enkelte sætninger fra sammenhængen; dog må man i den aktuelle sag ikke glemme, at dette er en ganske almindelig kliché ved markedsføring af bøger, plader, film.

Fagbladets journalister har også kontaktet vores førende sexolog, professor Preben Hertoft, der i sin tid også anmeldte "*hele og FRIE børn*" i Politiken; han frabeder sig dog enhver citation i *Socialpædagogen*, og dét kan man ikke fortænke ham i. Ved en offentlig høring om pædofili i 1984 havde han bl.a. udtalt: "Vi ved jo, at børn har en seksualitet og bør derfor ikke være så overraskede over, at forhold mellem børn og voksne mennesker forekommer ... Pædofile er som os andre - mennesker med seksuelle behov og ikke djævole eller volds mænd. De behøver vores accept. Dette siger jeg ikke for at propagandere for pædofili, men fordi der i samfundet hersker nogle vulgære forestillinger om den slags forhold. Vi må spørge, om barnet altid er et passivt offer for overgreb"²⁴. Ved samme lejlighed plæderede Hertoft for en seksuel lavalder på 14 eller endda 13 år. Disse ytringer resulterede i, at Hertoft blev voldsomt hængt ud i *Ekstra Bladet*, der netop var kommet ind i den nye Falbert-æra, hvorved Hertoft i første omgang skrev en flot kronik i *Politiken*; kronikken er også brugt som forord i bogen "*Forbrydelse uden offer*"²⁵, og minder stort set om Hertoft's afsnit om pædofili i bogen "*Klinisk Sexologi*"²⁶. Men senere fandt han det af gode grunde bedst ikke længere at udtale sig offentligt om pædofili - den eneste undtagelse er, for så vidt jeg ved, et interview med ham i *Kristeligt Dagblad* i 1988²⁷ i forbindelse med en daværende hetz mod de pædofile som følge af en TV-udsendelse (sådan noget forekommer jo med jævne mellemrum). Heri gav han udtryk for nogenlunde den samme holdning, omend i mere afdæmpet form.

Dette pointerer jeg så meget mere, fordi *Socialpædagogen* i en senere artikel citerer psykolog Kirsten Moesgaard for at sige: "Man behøver bare at se på, hvad der skete med psykolog Sine Diemar, som har måttet "flygte" til Norge, for at forstå, hvilke kræfter, der går i gang, når nogen åbner munden om de her forhold". Selvfølgelig er trusler og terror en primitiv og beklagelig forteelse; jeg skal være den første til at hævde det. Men her er det bare at vende tin-

²³ Inge Dahl-Sørensen (MF, Venstre) interviewet af Leif Blædel: "Heller ikke lig til nekrofile", *Weekendavisen*, november 1994.

²⁴ Niels Northrup: "Foreslår 13 år som ny seksuel lavalder" og "Børnelokkeren frem i lyset", *Berlingske tidende* 07.12.84

²⁵ Trobrianderne: "Forbrydelse uden offer", *Tidene Skifter*, 1986.

²⁶ Preben Hertoft: "Pædofili", *Klinisk Sexologi*, Munksgaard, 1985.

²⁷ Niels Nørgaard: "Pædofile er ikke børnemordere", *Kristeligt Dagblad*, 18.10.88

gene på hovedet: Sidst i 1994 udtalte Sine Diemar fra Norge i *B.T.*, at "der verden rundt findes netværker, der støtter hinanden i at misbruge børn seksuelt" (jeg kan ikke huske de rigtige ord, men dette var meningen). I hendes tilfælde er paranoiaen altså ikke ophørt - den er bare geografisk flyttet - hvorimod Hertoft's sagkyndighed er blevet vendt imod ham, for at få ham til at holde kæft. Jeg ved ikke rigtig, hvad der er værst.

Dernæst indeholder *Socialpædagogen* et interview med Thomas Hammerbrink fra Rigshospitalets sexologiske klinik. Efter en gennemgang af nogle aldeles selekterede tilfælde af problemlagede pædofile fra sin behandlingspraksis, citeres han for, at den litteratur, der viser, at sex mellem børn og voksne kan være godt, er "*selekteret og mere ideologisk end videnskabeligt præget*". Alt er forklaret, alt er reddet, og journalisterne skynder sig at skrive ned: "... selekteret og mere ideologisk end videnskabeligt præget". Enhver journalist med et minimum af kritisk sans ville her have spurgt, hvilke undersøgelser, der er tale om, og hvad den manglende videnskabelighed består i. Jeg fik i sin tid kendskab til undersøgelserne af *Rossmann, Mohr og Bernard*, "*Wienbaden*"-rapporten, de to ikke-kliniske undersøgelser af *Sandfort*, den af *Kilpatrick*, samt de forskellige case-stories fra Hertoft's *Klinisk Sexologi*, uden at opdage, at det hele var fup og bedrag. Gad vide, om Rossmann havde røget hash, da han på grundlag af sine undersøgelser fandt ud af at "*...(et pædofil forhold) kan medføre, at drengen koncentrerer sig bedre om sit skolearbejde, laver færre gale streger, bliver mere omgængelig...*"?

Hammerbrink citeres også for: "*...pædofili betragtes ikke som det, man kan kalde en almindelig seksuel orientering. Pædofili dækker over nogle ikke-seksuelle problemer...*".

Den dybeste ikke-kliniske undersøgelse af de pædofiles sind, jeg har kendskab til, er den, *Wilson og Cox* offentliggjorde i 1983 efter deres studium af 77 pædofile fra den daværende engelske forening²⁸. Disse mennesker undergik bl.a. *Eysenck*-personlighedstesten (som vurderer indadvendthed, neuroticisme og psykoticisme), samt et indtrængende personligt interview.

Jeg citerer hist og her fra konklusionerne: "*Hvad personlighed angår fandt vi, at de pædofile i vores gruppe var temmelig indadvendte, dog var deres psykotiske og neurotiske niveau kun lidt hævet i forhold til kontrolpersonernes...*"; "*...flertallet af pædofile, hvor socialt utilpassede de end er, synes at være flinke og rationelle...*"; "*...det er tydeligt, at de pædofiles seksuelle præferencer ikke ligger så fjernt fra det, der umiddelbart gør sig gældende for gennemsnitsmanden...*".

Jeg skal for den gode sags skyld pointere, at populationen i undersøgelsen består af "bevidste, politisk aktive" pædofile, men dette kan næppe være mere galt end ud fra pædofile, der henvender sig til en klinik p.g.a. problemer, at konkludere at pædofile er mennesker med problemer. At man vil postulere skjulte problemer i den pædofile som sådan, er i sidste instans et ideologisk præget udgangspunkt: Strengt taget er raske mennesker blot mennesker, der ikke er undersøgt nok.

Pudsigt nok siger Hammerbrink, at han faktisk har kendskab til pædofile, som arbejder på institutioner. Han udtaler endda, at "*...man kan godt være pædofil inde i hovedet og gøre et aldeles udmærket arbejde blandt børn og unge*", uden hermed at skabe større forargelse hos journalisterne. Er offentligt ansatte pædofile mon mere velkomne end private? Hans mening står i hvert fald diametralt modsat administrationschef i Københavns Kommune *Carsten Stæhr Nielsen*'s top-paranoide dom: "*Hvis man betegner sig selv som mere eller mindre pædofil, bør man ikke have noget som helst med børn at gøre*".

Den sidste af artiklerne i *Socialpædagogen* omfatter som sagt et interview med psykolog *Kirsten Moesgaard* fra Roskilde Sygehus. Hendes ærinde er Hammerbrink's komplemen-

²⁸ Glenn D. Wilson, David N. Cox: "The Child-Lovers - A Study of Paedophiles in Society", *Owen*, 1983.

tære: Før var alle pædofile syge, nu skal samtlige børn blive syge af de pædofiles sex. Ud over de gængse floskler, der trives om pædofili på børnehospitalerne og udenfor, består hendes prototype på seksuel kommunikation mellem børn og voksne i fire-årige, der spørger far, om de skal bolle - faderens svar nævnes desværre ikke. Da hun tilhører den moderne, efterfreudianske tid, kan hun kun tillade sig at benægte børns seksualitet i praksis, men ikke med ord - heraf standardbortforklaringen "*selvfølgelig-har-børn-en-seksualitet-men...*". I denne forbindelse foreslår hun selv et "banalt eksempel": "*Hvis en 11-årig bliver genert og tager et håndklæde om sig, når han kommer ud af badet, så skal man ikke hive det ned*". Banalt nok, men "*Hvad nu hvis en 11-årig bliver liderlig og smider håndklædet fra sig, når han kommer ud af badet...*" næh, dét blev hun af gode grunde ikke spurgt om, for jeg er bange for, at så holder solidariteten ikke længere. Det er flot at "lytte til børn, men gør man det kun, når det passer én, er det en parodi på børnenes rettigheder.

"*I 14 år har Kirsten Moesgaard lyttet til, hvad der sker, når børn bliver genstand for voksnes sex*", begynder artiklen med. Paradigmet på sin faglige kompetence på området tilføjer hun selv: "*Jeg har aldrig set én eneste undersøgelse, der kunne dokumentere, at voksnes sex er godt for børn. Og i hele den tid, jeg har arbejdet som psykolog, er jeg ikke stødt på bare ét menneske, der fortæller om et positivt forløb*". Kategoriske udsagn er tit en slags Damokles' sværd, for ovennævnte påstand blev, da den blev videregivet i B.T. d. 26.1.95, efterfulgt af følgende udtalelse af Peter Plet, 36-årig teatermedarbejder fra København, der som 13-14-årig havde seksuelle forhold til voksne mænd: "*Jeg har ikke haft psykiske problemer, fordi jeg som barn selv var interesseret i at have seksuel kontakt med voksne. Det var kun med til at modne mig på en god måde*". Man ved ikke rigtig, om man skal grine eller græde, når 14 års faglig ekspertise kan klandres ved én eftermiddags research på et skandaleblad. Vi vil imidlertid vende tilbage til hendes undersøgelses indhold, når den foreligger, hvad den officielt ikke gør endnu.

Hvad er formålet med alle disse fikseringer, denne afstumpethed, denne paranoia? At få befolkningen til at betvivle sin traditionelt saglige viden om de pædofile? At lægge pres på politikerne for, at sex med børn snarest forbydes ved lov?

Forstår man rigtigt gejsten i *Socialpædagogen*, er endemålet en slags manikæisk fagre ny verden, hvor "de gode" kontrollerer "de onde" for at beskytte "de svage". Overdrivelse og sensation tjener i denne sammenhæng det vigtige formål ikke bare at favorisere, men også at retfærdiggøre udvidelsen af statsmagten gennem en snævrere opfattelse af normerne, større social overvågning, vedtagelsen af strengere love, samt - sidst men ikke mindst - kravet på øget økonomisk støtte til bestemte grupper.

Ensidig propaganda gør det bare lettere for visse kræfter at overtale bestemte befolkningsdele til, at det er i orden at give afkald på nogle basale rettigheder for at løse bestemte problemer. For at se hvilken type mennesker, den aktuelle skrækkampagne lagde vægt på, er det nok at betragte de indlæg, der dukkede op i de senere numre af *Socialpædagogen*: En læser der - med udgangspunkt i Peter Schmidt - fantaserer om børn, der tæskes til sex; en anden, der plæderer for strengere straffe og TV2's indgriben (sic!); en tredje, der foreslår en afgrænsning af ytringsfriheden.

Zeloter som Berit Lund Jensen og Helge Kvam gør fællesskabet en stor bjørnetjeneste. Til deres delvise forladelse taler det ganske vist, at de, der udkommanderer dem, er endnu værre. Men så længe samfundets kræfter går spildt på den slags, vil de, der udnytter børnene, blive ved med at snyde os.

Kommentar

af Peter Schmidt

Efter at jeg havde klaget til Pressenævnet, trykte *B.T.*, d. 18. marts 1995, mit dementi: "*Jeg vil ikke have sex med børn*". Sidenhen er det også lykkedes mig at få trykt følgende debatindlæg i *Socialpædagogen*: "*Ingen pædofile passer børn*", "*Misforståelser*" og "*Ønsker dialog og debat*". Afvist blev "Anmelder bluff" og "Det gør mig ondt". *Politiken* har stadig til gode at bringe mit dementi: "*Jeg er ikke pædofil*", som er inkluderet senere i denne bog.

Dagbladet *Politiken* har i øvrigt fra sept. 96' censureret Pædofilgruppen. Gruppen har ellers siden 1984 annonceret uden problemer i "den levende avis" "*Kom Frit (?) Frem*". Denne censurering skete umiddelbart efter et bestialsk mord på nogle piger i Belgien.

En følge af mediehetzen var at månedsbladet *Press*, hvor jeg havde annonceret for min bog "*hele og FRIE børn*" afbrød vores aftale om 3 sammenhængende annoncer og afskrev mig fra yderligere annoncering i bladet.

Selv er jeg blevet klogere på argumentationens og retorikens mangfoldighed. I forbindelse med årsberetningen fra Pressenævnet hørte jeg Preben Sørensen, medlem af Pressenævnet og informationschef, udtale offentligt, at nævnet *ikke* har fået nogen klager over afgørelserne i 1995. Ved personlig henvendelse på Pressenævnets kontor, i 95 efterlyste jeg hvem man klager til, hvis man er utilfreds med afgørelsen, og fik svaret: "*Der findes ingen klagemyndighed og alle afgørelser er endelige.*"!

"Jeg kunne tænke mig at SL (Socialpædagogernes Landsforbund, red.) laver nogle advarselsannoncer i dagspressen mod det børnepasningsnetværk, som Peter Schmidt forsøger at etablere. Det ville også være betryggende, hvis Børns Vilkår i en mere skarp tone fordømte, hvad pædofile står for".

*Fra en mor til to,
Socialpædagogen nr. 4, 1995*

"Foreningen Børns Vilkår benytter enhver lejlighed til at komme i medierne ... John Halses bombastiske og stærkt følelseladede udsagn er effektive midler til at opnå presseomtale, men de afleder opmærksomheden fra de sociale problemer, der som regel ligger bag et seksuelt misbrug, og som Halses forening hellere skulle gøre noget ved."

*Agner Fog, Ph.D. og
Peter Jensen, stud. mag.
B.T.s kronik søndag 12. februar 1995*

Chr. Braad Thomsen om hetzen: Sexologiske essays

(Christian Braad Thomsens anmeldelse i Weekendavisen 28/4-4/5-1995 af Preben Hertofts bog "Den rebelske fugl", Hans Reitzels Forlag).

To kendte personligheder forsvarede mig offentligt under hetzen. Den ene er Christian Braad Thomsen og den anden er Leif Blædel, hvis artikel er en kommentar om retssikkerhed. Sidstnævnte er en koncis indledning til denne bog og er bragt i sin fulde længde. Thomsen og Blædel er begge modige mænd der uden tøven udtrykker deres uforbeholdne mening. Nærværende anmeldelse af Hertofts "Den rebelske fugl" er fascinerende og relevant for en bredere historisk forståelse af seksualreformbevægelsen i Danmark, og en god baggrundsviden i forhold til den seksualpolitiske medie-hetz imod mig. Seksualreformbevægelsen i 30'erne var en forgænger og inspirationskilde for det blad jeg var medstifter af, nemlig Bladet Seksualpolitik, nævnt i starten af 1. del, men ikke mindst i "Hjem igen" sidst i bogen. Bl.a. derfor bringer jeg Thomsens anmeldelse uforkortet.

Under en illustration af en pigevampyr til denne anmeldelse skrev Christian Braad Thomsen: "Det er ikke som i 30'erne, men det er stadig væk muligt at provokere med seksuelle holdninger - hvad sangeren Peter Schmidt har måttet sande. Han skildrer de erotiske komponenter, der også eksisterer i forholdet mellem forældre og børn. Og det går ikke an, hertil er frigjortheden slet ikke nået endnu. Børnevampyren her antyder ganske vist noget seksuelt, men i omskrevet form går det jo an."

Som professor i klinisk sexologi ved Københavns Universitet og psykiatrisk overlæge ved Rigshospitalet har Preben Hertoft i mange år været den centrale person inden for sexologi i Danmark. Hans lærebog Klinisk sexologi er et standardværk på området, og i den offentlige debat har Hertoft gang på gang med afslappet snusfornuft taget seksuelle minoriteter i forsvar. Nu har han samlet et udvalg af sine essays - som måske indimellem er blevet for afslappede.

Det bedste i bogen er de kulturhistoriske dele. Hertoft kan således fremlægge interessante dokumenter i et essay om sin forgænger Jonathan Leunbach, som i 20'erne og

30'erne var det førende navn i seksualreformbevægelsen, og som i 1936 blev idømt 3 måneders fængsel for illegale svangerskabsafbrydelser. Leunbachs hovedærinde var imidlertid at udbrede kendskabet til fødselsbegrænsende midler, og her blev han mærkeligt nok på det mest infame modarbejdet af Dansk Kvindesamfund. Redaktøren af medlemsbladet Kvinden og Samfundet, Anna Koch Schiøler, var regulær stikker, idet hun sendte et brev til justitsministeren, hvori hun beklagede sig over Leunbachs foredragsserie om fødselsbegrænsning. Hun mente, at disse foredrag, som kvinder valfartede til i tusindvis, var usmagelige og krænkede loven om offentlig usædelighed. Det er en tankevækkende kulturhistorisk pointe, at Dansk Kvindesamfund ved at hylde den bonerte tavshed om prævention var det såkaldte mandssamfunds gode forbundsfælle.

Men Leunbach forstod at skære igennem det offentlige hykleri. To dage før sin domfældelse skrev han i "Arbejderbladet":

"Det har i mange år været almindeligt kendt, at hvis en af overklassens kvinder ønskede et foster fjernet, var der altid hjælp for dem at finde, enten hos en af borgerskabets kvindelæger eller i udlandet. Hovedårsagen til at man overhovedet vil ramme mig, er sikkert den, at jeg har stillet mig på den revolutionære arbejderklasses side imod den overklasse, der som følge af min sociale og økonomiske stilling mener, at jeg burde stå på dens side. Det er en slags "klasseforræderi", som bør straffes. Men tillige har jeg ved at arbejde for seksuel oplysning og afskaffelse af den borgerlige seksualmoral lagt mig ud med alle reaktionære magter og magthavere."

Historien om Leunbach lever i kraft af dens elementære dramatiske kvaliteter, men ellers er det et problem ved Hertofts bog, at mange af de essays, som måske har tjent et aktuelt formål i tidsskrifts-sammenhæng, vanskeligt kan overleve i bogform. Hertoft skriver her ofte underligt ukoncentreret, og stort og småt præsenteres lidt hulter til bulter.

Bogens motto er et unavngivet citat, "Rør ved mig, så jeg føler at jeg lever" (som stammer fra en dansktop-sang med Lecia og Lucienne), men bogen igennem spores alligevel en vis berøringsangst. Adskillige interessante problemstillinger fremlægges, uden at Hertoft for alvor tager livtag med dem. Når han skriver, at en bestemt transvestit "har lært mig og andre mere om transvestisisme end mange bøger", er det f.eks. underligt, at vi ikke må få del i denne lærdom.

Som et apropos til Leunbach refererer Hertoft nogle "seksualoplysende" sange fra 30'erne til i dag og anfører her som bevis på, at tiderne trods alt har ændret sig, at en moderne sex-provokatør som Peter Schmidt ikke er blevet hængt offentligt ud for sine sange. Nej, men det er han unægtelig blevet for andre ting. I januar blev Schmidt offer for en ualmindelig infam kampagne, som startede i fagbladet "Socialpædagogen", og som B.T. lancerede på sin forside: "Pædofil lokker med privat børnepasning". Da der viste sig ikke at være dækning for denne forside "dementerede" B.T. ved at udstede en ny advarsel: "Pas på, han passer dine børn", hvorpå avisen lod Schmidt sige i en overskrift: "Jeg har lyst til sex med børn". Og det til trods for at Peter Schmidt understregede, at han ikke er pædofil, men talte om den naturlige erotiske tiltrækning, der altid er mellem forældre og børn.

Lad os bare sætte sagen på spidsen: Ethvert ordentligt forældre/børn-forhold rummer også en erotisk komponent. Denne problematik er smukt formuleret på en enkelt side i Hertofts bog, hvor man glæder sig over, at sproget altså alligevel kan bryde gennem den sludrevorne dyne - indtil man så i noterne ser, at netop dette afsnit er skrevet af Amigo Canjal, som desværre ikke introduceres nærmere. Man gad nok vide, hvem han er.

I 30'erne kaldtes folk som Leunbach for "sovjet-påvirkede", i dag hænger beskyldningen for børnelokkeri løst, så man på den måde undgår at tage stilling til, hvad det egentlig

er, de pågældende siger. Preben Hertoft har ofte sans for de besværlige kvaliteter hos dem, der risikerer den slags beskyldninger. Til gengæld kan man godt ærgre sig over, at han ikke selv risikerer ret meget i den foreliggende essay-samling.

Den responsive stat

Uddrag fra en artikel af Peter Schmidt i det anarkistiske tidsskrift "Direkte Aktion" nr. 2, sommeren 1995.²⁹

Fra skole til Folketing, fra kommune til stat er der krise. Flere og flere børn finder det sværere og sværere at koncentrere sig i daginstitution og i skole - flere og flere skal have specialundervisning. Færre og færre voksne gider melde sig ind i de politiske partier. Hvor går folk hen, når de går ud? Eller ned?

Jeg tror de fleste folk bygger netværk - i egne hoveders fantasiverden eller i den 'objektive verden' omkring dem. Nogle bliver psykisk syge, andre vokser indvendig og sammen med andre. Børnemagt i København (og snart i Ålborg?) er måske et symbol på, hvor mange børn vil hen. Og vi voksne, hvad vil vi? Vil vi ligesom børnene have suveræn selvbestemmelse over vores eget liv?

Efter murens fald påstår de borgerlige, at der ikke længere er et "højre" og et "venstre" i det politiske liv. For tiden opreklamerer *Weekendavisen* og dagbladet *Information* de hotteste borgerlige "revolutionære" navne som Amitai Etzioni - "en af verdens p.t. mest indflydelsesrige og kontroversielle politiske tænkere. Han anses for den ledende skikkelse i USA's kommunitære bevægelse, som nu både teoretisk og praktisk inspirerer vidt forskellige skikkelser, på tværs af traditionelle partiskel" (*Information*. 17.3.95). Og samme dato i *Weekendavisen* præsenteres sociologen Anthony Giddens, der "forsøger i sin nye visionære bog at træde ud over nationalstaten, som er for lille til de store problemer og for stor til de små - vælgerne kræver nu 'livspolitik' ". Både Giddens og Etzioni vil udvikle det "nære" liv. Vi skal blive mere selvstændige, og ikke mindst, vi skal koste staten så lidt som muligt. Med hensyn til moral skal borgerne helst kontrollere hinanden! Den nye "ikke-stat" hedder "Den responsive stat" og jeg mener den er borgerlig og konservativ. En af bevægelserne til indførelsen af denne "ikke-stat" hedder "Den kommunitære bevægelse".

Denne bevægelse vil genindføre "pligter og rettigheder i fællesskaberne". De gamle dyder og værdier skal igen se dagens lys. "Fællesskaber er sociale netværk af mennesker, der kender hinanden som personer og derfor har en moralsk stemme... Fællesskabet væves sammen af inter-personlige bånd. Bånd i ordets oprindelige betydning: Medlemmerne opmuntres til at respektere og underkaste sig de fælles værdier. Fællesskabet revser venligt dem, der krænker dets moralske normer", og "Det er kun, når alt andet slår fejl, at fællesskabet må vende sig til statsmagten. Altså jo mere levedygtige fællesskaber, jo mindre er behovet for policing - for opsyn og ordensmagt".

Marx og Engels troede på statens visnen hen. Den ville dø af sig selv, når staten havde sørget for et liv uden nød. Og herfra og heri ville det statsløse kommunistiske paradys opstå. Jeg har altid ment, at den eneste forskel på anarkisternes og kommunisternes statsløse samfund var strategien/vejen dertil og ikke endemålet.

²⁹ Denne artikel og den efterfølgende "Frihed eller fængsel" samt "En anden kultur" i starten af 3. del, udgør en helhed, som prøver at besvare spørgsmålet "Hvad er det for et samfundsmæssigt rum den brede seksuelle frigørelse foregår i?"

Det så ud som om de borgerlige 'revolutionære' var ude efter det samme som anarkisterne og kommunisterne. Dvs. indtil jeg på mit lokale bibliotek læste "Social Kritik nr. 35 - februar 1995 - Tema: omsorg - omstilling - efteruddannelse". På side 39 kan man læse om 'Den responsive stat' og ikke mindst interessant, hvor grænserne går for den responsive stats "døen hen" eller afgivelse af overordnet styring til fordel for decentralisering/lokalt selvstyre.

"Den responsive stat eller selvforvaltningsstatens menneskesyn bygger på, at mennesket kan meget mere end man gik ud fra i velfærdsstaten..., men selvforvaltningssynet har på den anden side sine håndfaste grænser. Der er for eksempel ikke tale om at overlade erhvervslivet til lokalbefolkningens selvforvaltning, ligesom det kun er dele af velfærdsstaten, der skal selvforvaltes...". Artiklen hvorfra dette citat er taget handler mest om 'forsøgsprojekter, efteruddannelse og udviklingsarbejde', om hvordan mange "socialarbejdere" kan fastholde og uddanne sig til et mere eller mindre nyt samfund. Med dette in mente kan andre også blive mere kritiske overfor pseudo-demokrati eller begrænset demokrati: *"De mange centrale initiativer, der ligger bag udviklingspolitikken, tillader faktisk sjældent erfaringerne fra de decentrale udviklingsarbejder at få større indflydelse"!*

Frihed eller fængsel

af Peter Schmidt, Aalborg Stiftstidende d. 16. oktober 1995³⁰

(Indlægget bringes i uddrag, og redigeret som et eksempel på, hvad Anti-pædagogisk netværk beskæftiger sig med. En dobbelt så lang kronik blev bragt i sin helhed i det anarkistiske tidsskrift "Direkte Aktion", nr. 3, efteråret 1995. Et kortere og første indlæg blev bragt som debatindlæg i Weekendavisen d.16.-22. juni 1995 under overskriften "Hvor børnene er".)

Lad lærere og børnepassere komme i hjemmene og spar udgifter til institutions-bygninger, foreslår Peter Schmidt, der under forfatternavnet Jørgen Rasmussen har skrevet "hele og FRIE børn".

Alle børneforskere er enige i, at alt for mange børn (20-25%) klarer sig så dårligt, at de har brug for ekstra støtte, f.eks. specialundervisning i skolen. Forældre har klaget mere over lange ventelister end over selve institutionens eksistens. Man fristes til at give forfatteren til "Om børn og deres virkelighed", Erik Sigsgaard, ret, når han hævder, at institutionerne primært har været og er p-plads for børn. Den manglende kritik af institutionerne beror på, at næsten ingen - endnu - har fået øje på et realistisk og lige så kompetencegivende alternativ til skolen og institutionerne i dag.

Sigsgaard har tidligere skrevet om lærere i Indien, der opsøger børnene, hvor de er, i stedet for hvor børnene anbringes og lærerne er samlet.

I Danmark har vi for længe siden fået etableret dagplejeordninger samt miljø-/ socialarbejdere, der f.eks. opsøger gadebørn, hvor de er. Men især dagplejen ligner i for høj grad en dårlig udgave af daginstitutionerne, fordi der stadig er for mange børn i forhold til

³⁰ Denne artikel, originaltitel "Undervisning hjemme - frihed eller fængsel", samt den foregående "Den responsive stat" og "En anden kultur" i starten af 3. del, udgør en helhed, som prøver at besvare spørgsmålet "Hvad er det for et samfundsmæssigt rum, den brede seksuelle frigørelse foregår i?"

voksne. Mens miljøarbejderne hidtil kun er løbet i hælene på "sociale tabere" på gadeplan i stedet for at udvide deres erfaringer til "normale" børn og unge i deres "normale" miljøer.

I institutionerne er der for mange børn i forhold til voksne. Dette fremmer i sig selv en tendens til en autoritær og utidssvarende voksen/barn-relation. I min bog "*hele og FRIE børn*" har jeg forsøgt at stimulere en debat om, hvordan selvstændige voksne og selvbestemmende børn kan have et givtigt liv sammen. Jeg diskuterer samfundsindretninger, som kan erstatte eller supplere vort udbud af institutioner.

De enorme pengetilførsler til vedligeholdelse af skoler og daginstitutioner kan overføres og bidrage til at ansætte måske to-tre gange så mange lærere og børnepassere, hvis viljen er til det. I det mindste vil disse midler kunne forbedre antallet af voksne pr. barn med 20-30% - dvs. den procent, der spares ved at fjerne/nedlægge/undlade at bygge nye institutionsbygninger. I skolerne udgør lønningerne kun ca. 65%, udgifter til vedligeholdelse af bygninger ca. 15% og undervisningsmaterialer ca. 20% af de samlede udgifter. Ved ikke at bruge disse bygninger kan de 15% anvendes til at bedre elev/lærer normeringen. Måske ville undervisningsmaterialer opbevaret i kulturhuse kunne udnyttes mere effektivt, da disse kan bruges af flere i flere timer i døgnet. Besparelser her vil også kunne anvendes til at ansætte flere lærere.

Disse lærere og børnepassere har ikke brug for institutionsbygningerne. De kan arbejde, hvor børnene er, hjemme i egne lejligheder, villaer (mere humant og trygt for især de små), men også i kulturhuse (børnekulturhuse?), sportshaller, offentlige centre og pulsårer, skove, strande samt offentlige legepladser. Fremtidssamfundet kan bestå af små, overskuelige "skoler" eller mobile indlæringsenheder, hvor livet er. Børnenes virkelighed behøver ikke at være afsondret fra de voksnes hverdag. Det vil udgøre en kvalitativ forbedring af børnenes dagligdag, især pga. en meget bedre normering, en mere vellykket integration. Børnene vil i højere grad være i stand til at leve op til det teknologiske samfunds mangeartede krav, fordi undervisning, der ikke er afsondret fra det pulserende liv, opleves som mere meningsfyldt af eleverne.

Børnenes egne hjem kan være deres baser og primære hjemsteder for liv og læring. Eget hjem som det vigtigste tilholdssted for barnet ville i højere grad kunne medvirke til skabelse af større tryghed for barnet. Med min model vil der være et "overskud" af hjem - ca. to børn pr. villa eller lejlighed - og børnene vil være af vidt forskellige aldre, så børnegrupperne mest hensigtsmæssigt og naturligt bliver aldersintegrerede.

Forslaget må kun realiseres, hvis staten/kommunens repræsentanter ikke har den afgørende indflydelse på socialarbejdernes driftsøkonomi og kulturudvikling, dvs. på formål og administration af disse midler. Sidstnævnte skal ligge i hænderne på de lokale brugere.

Måske er den bedste model til sikring af størst mulig lokal selvbestemmelse selvejende "institutioner", administreret som i dag, hvor brugerne har den afgørende indflydelse på hverdagen og administrationen af økonomi og kulturel udvikling. Dette skulle dog udvides til mere børneselvbestemmelse.

Aalborg Kommune har erklæret 1995 som et børneår. Formålet er at skabe en debat om børn og deres dagligdag i institution og fritiden. Pædagogernes formand, Lise Steen, tror at dette vil forbedre forholdene for institutionerne: "*Jeg fornemmer en reel velvilje fra både rådmænd Henning G. Jensen og forvaltningen.*"

Ifølge rådmanden er der allerede søgt en tillægsbevilling på 6,5 mio. kr. til anlæg og 2,2 mio. kr. til årlig drift af en ny institution. Den seneste befolkningsprognose viser, at der er brug for 85 flere børnehavesteder end det, kommunen havde regnet med.

Men hvis kommunen ville etablere nogle lokale anti-pædagogiske distriktsprojekter, evt. på forsøgsbasis, kunne kommunen spare de 6,5 mio. kr. ved at undlade at bygge en ny børnehavebygning. De løbende driftsomkostninger på 2,2 mio. kr. skulle bruges til at finansiere løn til de voksenansatte lønmodtagere. I det omfang, de 2,2 mio. kr. svarer til udgifterne for en almindelig børnehave, hvoraf lønningerne normalt udgør ca. 80%, vil de resterende 20% kunne bruges til at opnormere antallet af voksne medarbejdere pr. barn. Herudover vil både frivillige ulønnede og andre kategorier af medarbejdere yderligere kunne forbedre normeringen af voksne pr. barn.

Hvis statens/kommunens lønnede børnepassere forbliver pædagogiske (dvs. bestemmende og dominerende overfor andre) og udvider arbejdsfeltet til også at omfatte vores hjem, bliver disse forvandlet til *fængsler*. Får vi derimod anti-pædagogisk lønnede og ikke-lønnede børnepassere i selvejende "institutioner", hvor børnene er, får vi frihed og mulighed for et givtigt liv voksne og børn sammen. Statsminister Poul Nyrup Rasmussens berømte børnepasningsgaranti ville ikke længere betyde merindskrivning og forringelse af normeringerne i daginstitutionerne. Pædagogerne ville kunne glæde sig over flere uddannede socialarbejdere.

I øvrigt skal ingen opfatte det som en accept af de alt for få økonomiske midler til børnepasning i dag. Selv om penge kan spares, kan og burde der afsættes mange flere økonomiske ressourcer til fordel for børnene.

Korrespondancen og dokumentation

Bortset fra mit første dementi til Politiken og korrespondancen med Press bringes dokumenterne i kronologisk rækkefølge.

København den 2. februar 1995

Til Medlemmerne af Folketinget

(MF'ere har tidligere modtaget min bog "hele og FRIE børn" i forbindelse med lovforslaget om børneporno).

(Dette brev er ligeledes stilet til journalister m.fl.).

Dementi

INGEN PÆDOFIL BØRNEPASNING

I den seneste tid har der i aviser, fagblade, TV og radio været rygter og antydninger om, at jeg skulle stå bag et pædofilt børnepasnings-netværk. Sandheden er, at der hverken er pædofile eller børn indblandet i Anti-pædagogisk netværk. Pædofili har aldrig haft og har ikke nu noget som helst med Anti-pædagogisk netværk at gøre. Og så er jeg heller ikke selv pædofil.

I TV2, onsdag d. 25.1.95, blev der sagt, at jeg havde bekræftet, at der er 10-12 forældre tilmeldt Anti-pædagogisk netværk. Som jeg sagde på et pressemøde, er der kun 3 mænd og 3 kvinder - der er kun 1 forælder med 1 barn, der er over 20. TV2's fejlinformationer er,

såvidt jeg er orienteret, endnu ikke dementeret. Ej heller er noget af dette dementeret i Socialpædagogen (nr. 2, 1995, Peter Schmidt.), som i øvrigt er den egentlige ophavsmand til denne presseand, eller hvad sådan én nu hedder. Dvs. jeg forventer, at hvad jeg i dette dementi påpeger som værende urigtige oplysninger, snarest demteres i de pågældende medier³¹.

Herudover synes jeg også, at det er rimeligt, at medier, der har omtalt sagen, selv demterer og ikke venter til jeg eventuelt opdager dem alle. Selvfølgelig er det umuligt for mig alene at vide, hvorfra og hvornår alle de fejlagtige oplysninger angående mig, netværket og min bog er viderebragt. Derfor en anmodning og et krav, hvis et sådant findes, om lidt hjælp og på forhånd tak.

I B.T., torsdag d. 26.1.95, stod der, at jeg på et kommende, åbent anti-pædagogisk møde i et medborgerhus "*vil forsøge at hverve medarbejdere og børn til sit børnepasnings-netværk*". Dette er B.T.'s udlægning af følgende, som jeg afleverede til 5-6 dagblade og Ritzaus Bureau d. 25.1.95:

"På søndag, kl. 18-23, samme sted, er der non-stop film og diskussioner om anti-pædagogisk netværk, alle interesserede er velkomne. Overskriften for denne aften er "Anti-pædagogisk netværk. Hvordan kan vi passe børn i børnenes egne miljøer? Føler pædagogerne sig truet på pengepungen?"

Der er intet i min overskrift på mødet, der siger, at jeg vil hverve børn og medarbejdere!. Mit udsagn herom underbygges af mødets annoncering i *Politiken*'s "Kom Frit Frem": "*Anti-pædagogisk netværk. Børnepasning i børnenes egne miljøer. Diskussioner, non-stop film.*" (Kursiveringen er "redaktionens").

B.T.'s omskrivning og mediernes mange fejlagtige oplysninger gjorde det nødvendigt at aflyse mødet: "*Pædofil lokker med privat børnepasning*" var på forsiden af B.T., torsdag d. 26.1.95, men jeg er hverken pædofil eller én, der "lokker" med børnepasning.

Formålet med det offentlige møde søndag d. 29.1.95 var udelukkende at diskutere, og dette blev uddybet i en skrivelse for dem, der mødte op:

Børnenes hverdag: *Det er min overbevisning, at børnenes liv, som vi voksne har valgt at indrette samfundet, er præget af en opsplittet hverdag - en isolering. Der er alt for mange børn i forhold til voksne i institutionerne, og børnene har i deres ghettoiserede hverdag alt for lidt indflydelse/selvbestemmelse på deres hverdagsliv.*

Anti-pædagogik: *Kan vi i stedet indrette samfundet således, at institutionerne erstattes af børnepasnings-netværk i børnenes egne miljøer? Og hvordan giver vi, så længe samfundet er så institutionspræget som vores, børnene mere magt i disse?*

Lørdag d. 28.1.95. I B.T.: "*Jeg er biseksuel. Men det giver sig ikke udtryk i handlinger*", stod der i bladet. At dette ikke giver sig udtryk i handlinger har jeg aldrig sagt. I min bog "*hele og FRIE børn*" - forfatternavn Jørgen Rasmussen - fortalte jeg sandfærdigt, at jeg har haft et forhold til to kvinder og en mand, samtidig med at jeg i samme bog er "*åben bøsse*". Ved eksemplets magt har jeg søgt at demonstrere solidaritet med bøsser, selv om jeg er biseksuel. Informationerne har flydt frit - intet var skjult. Til andre tider har jeg endda sagt, at jeg var "*lesbisk*", misforstået solidaritet eller ej. (Og jeg har stadig gode, subjektive argumenter for, hvorfor jeg, for mig selv og for den kvinde, jeg var sammen med, vitterlig var

³¹) TV2 har aldrig korrigeret sin fejlinformation trods klager fra mig, og dagbladet *Politiken* har nægtet genmæle. Nærværende brev er sendt pr. telefax til TV2 m.fl., samt afleveret personligt til Ritzaus Bureau. Peter Schmidt, 1997.

“lesbisk” en nat som “kvinde” med en kvinde.)

Overskriften i B.T. torsdag d. 26.1.95, lød at jeg skulle være pædofil, at jeg lokker med børnepasning, at jeg vil passe små børn privat. Dette er direkte usandt, og er efter mit pressemøde fredag også dementeret i selve artiklen i B.T.'s lørdagsudgave. Til gengæld er der nye fejlinformationer i denne lørdagsudgave: Det er overskrifterne, der totalt forvrænger alt, hvad jeg siger, skriver i min bog, og er: *“Pas på, han passer dine børn”, “Jeg har lyst til sex med børn”!!*

CITATFUSK i Socialpædagogen, TV Lorry, evt. flere medier

Sluttelig vil jeg redegøre for, hvad jeg opfatter som noget af det værste i denne sag, nemlig at der på baggrund af Socialpædagogen nr. 2 i mange medier har været tale om decideret citatfusk:

1. Et citat på side 2 i bladet (fra side 85 i *“hele og FRIE børn”*) fremstår således, at læseren tror, at dette citat stammer fra mig: *“Seksuel kontakt mellem forældre og børn kan undertiden give barnet en bred introduktion til seksuel praksis, navnlig i et trygt og ikke truende miljø.”* Men dette citat er ikke mit. Og det véd Socialpædagogen! Det er nemlig to amerikanske kvindeforskere, Carolyn L. Symonds og Maureen J. Mendoza, som jeg citerer, ganske kortfattet, fra en af deres undersøgelser på området, anmeldt af lektor ved Aalborg Universitetscenter, Hans Hessellund, i Nordisk Psykologi nr. 1, 1983 og i Ekstra Bladet d. 26.1.1984.
2. Et andet citat på samme side: *“Incest kan være og er ofte dejligt, godt og til gavn for børn, og bør derfor heller ikke være strafbart”* (side 90 i *“hele og FRIE børn”*). Dette er rigtig nok min formulering, men en afgørende kendsgerning udelades, nemlig at citatet bygger på lektor Hessellunds nævnte anmeldelse, som omhandler en meget større videnskabelig samling undersøgelser af børn og sex i det hele taget. Ekstra Bladet, 26.1.84, Hessellund: *“Blodskamsoplevelser og børns seksuelle forhold til voksne behøver ikke altid at være skræmmende. Det viser sig nemlig, at skræmte forældre og voksnes aggressive reaktioner på børns seksuelle oplevelser skaber angst hos børnene, mens deres seksuelle oplevelser i en socialt positiv atmosfære ser ud til at være gavnlige for børnenes videre personlighedsudvikling.”*
3. Tredje citat, samme side i Socialpædagogen: *“En seksuel hemmelighed er uskadelig, så længe den bevares inden for en kreds af seksualpositive og indforståede personer. Det kan være en fordel for barnet, at det støttes i udfoldelse af sin seksualitet og får at vide, at der intet forkert er heri, også selv om andre måske siger noget andet.”* (side 88 i *“hele og FRIE børn”*). Dette citat er 1 af 19 faktorer, som jeg har udviklet på baggrund af de samlede undersøgelsesresultater i (den ovenfor omtalte forskning i antologien) *“Children and Sex”*. Socialpædagogen skriver intet om, at jeg udtrykkeligt skriver i min bog, at mine faktorer skal anvendes som et supplement til de samlede forskningsresultaters 4 kriterier for at vurdere kvaliteten af børns seksuelle oplevelser. Hvordan kan alt dette totalt ignoreres, når disse 4 kriterier m.m. findes på den foregående side i min bog?

Ovenstående citater er i Socialpædagogen taget ud af deres sammenhæng eller fremstillet, som om de alene stammer fra mig. Det skabte billede er det perverse svin, der står helt alene med sine ideer.

Venlig hilsen
Peter Schmidt

Politiken nægtede at optage dette:

Dementi: Jeg er ikke pædofil!

af Peter Schmidt

I Politiken 27.1.95 stod der, at jeg er "erklæret pædofil". Men jeg er ikke pædofil. Jeg vedkender, principielt, at alle mennesker har mange seksuelle følelser i sig, også noget pædofili, og det er noget ganske andet end at være pædofil.

Det afgørende for mig er, hvorvidt et menneske kan styre sine drifter og anvende disse konstruktivt. Mine synspunkter har jeg givet udtryk for i mere end 10 år og disse er uddybet i min bog "*hele og FRIE børn*", forfatternavn Jørgen Rasmussen. Mine holdninger har igennem tiden gjort, at jeg har solidariseret mig med forskellige seksuelle minoriteter samt kvindefrigørelse. I 1978 stiftede jeg Ligestillingsudvalget i Landsforeningen for Socialpædagoger og i 1980 tog jeg initiativet til Høringen om bøsser og lesbiske på arbejdspladserne. Jeg identificerer mig med forskellige undertrykte folks frigørelseskampe, også de pædofiles.

Artiklen i Politiken, "Pas på privat pasning", kan tolkes som om mit og Anti-pædagogisk netværks primære formål er at stifte børnepasningsordninger. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at netværket er et forum for diskussion, hvor mulighederne for at passe børn kan indgå. Om netværket nogensinde kommer til at passe børn, er for netværket ligegyldigt. Min interesse for Anti-pædagogisk netværk har ikke været, at jeg konkret vil passe børn i netværket. Mit hovedformål er at fremme kendskabet til synspunkterne i "*hele og FRIE børn*".

Peter Schmidt

Afleveret personligt til Politiken, få dage efter d. 27/1-1995 og fik den retur d. 17/2-95.